

10. september 2011

Med henvisning til § 37, stk. 1 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

Vil Naalakkersuisut støtte Demokraternes opfordring til, at 2012-16 gøres til en særlig indsatsperiode mod voldtægter og andre sexovergreb mod kvinder?

(Medlem af Inatsisartut Niels Thomsen, Demokraterne)

Set i forhold til lande, vi normalt sammenligner os med, er forekomsten af seksuelle overgreb i Grønland enorm. Målt pr. 10.000 indbyggere havde Færøerne i 2010 5 anmeldelser i kategorien seksuelle overgreb. Danmark havde 4. Og Grønland? Vi havde 66! Det vil sige i alt omkring 370 anmeldelser på blot ét år.

Hertil kommer alle de overgreb, som aldrig bliver anmeldt. En undersøgelse fra 1983 viste, at hver fjerde kvinde i Grønland mindst én gang i sit liv har været udsat for et seksuelt overgreb. Intet tyder på at dette tal i dag er mindre. Faktisk var tallet *endnu højere* i en ny undersøgelse fra 2005-07: *Treogfyrre procent!* Det siger lidt om, hvor mange kvinder, der i dagens Grønland går rundt med ar i sjælen.

Hvad har vi fra politisk side gjort for at bekæmpe dette altødelæggende problem? Har vi iværksat holdningsbearbejdende kampagner? Har vi sat problemet på den politiske dagsorden? Eller har vi lænet os tilbage og forsøgt at tie det ihjel?

De seneste år *har* vi faktisk gjort en indsats, men denne indsats har næsten udelukkende været rettet mod seksuelle overgreb mod børn. Sexmisbrug af børn har haft et uhyggeligt omfang, som samfundet i mange år har fortiet og fortrængt. En indsats på dette område har været helt igennem nødvendig og vil være det i mange år endnu. Men det ændrer ikke ved, at Grønland også når det gælder sex-overgreb mod voksne kvinder, har et problem af en størrelsesorden, som for længst burde have fået alarmklokkerne til at ringe, og samfundet til at gribe ind..

Som samfund har vi en pligt til at hjælpe de kvinder, som er ofre for overgreb. Vi har en pligt til at gribe ind over for gerningsmændene. Men samtidig har vi også en pligt til at forebygge, så Grønland igen kan blive et land, hvor kvinder kan færdes uden frygt. Intet anstændigt samfund kan vende det blinde øje til, og lade som om problemet ikke eksisterer.

I et debatindlæg, som blev bragt på Sermitsiaq's hjemmeside på kvindernes kampdag, 8. marts, foreslog Astrid Fleischer Rex og jeg derfor, at vi gør 2012-2016 til en særlig indsatsperiode mod voldtægter og andre sexovergreb mod kvinder. En periode, hvor man målrettet forsøger at bekæmpe problemet, med holdningsbearbejdende kampagner, TV-spots og lignende, svarende til f.eks. den kampagne, der har været kørt af Ligestillingsrådet, efter at Demokraterne i 2004 satte vold mod kvinder på den politiske dagsorden.

En sådan kampagne vil også være med til at nedbryde tabuerne omkring voldtægt, så ofrene får lettere ved at stå frem. De voldtægtsofre, der ikke står frem, får ingen hjælp, og gerningsmændene slipper for straf, og er klar til at ødelægge tilværelsen for det næste offer.

10. september 2011

Vi opfordrede Ligestillingsrådet til at komme på banen. Vi opfordrede Grønlands nye kriminalpræventive råd til at komme på banen. Gerne i samarbejde med Selvstyrets Familiedepartement, Paarisa, og hvem man nu ellers kunne forestille sig. Vi opfordrede til, at vi forener alle gode kræfter og får gang i en målrettet præventiv indsats.

Forslaget er ikke nyt. Faktisk fremsatte Demokraterne et tilsvarende forslag tilbage i 2006, dengang dog alene rettet til Hjemmestyret.

I 2006 talte vi desværre for døve ører. Siden da er der anmeldt mere end 2.000 sexovergreb, heraf over 1.000 voldtægter og voldtægtsforsøg.